

Lió bull

Xavier
Vinader

Periodista

Lió és una plaça forta de la gastronomia francesa. L'antiga capital de la Gàl·lia es, a més, la tercera ciutat del país, un important centre industrial, seu de diversos organismes internacionals –com ara Interpol, Euronews o l'Agència Internacional per a la Investigació del Càncer– i un bastió tradicional del gangsterisme de l'altre costat dels Pirineus. Però, després de la detenció recent d'una colla de policies de primer nivell, encapçalats per Michel Neyret, el número dos de la policia judicial, Lió també podrà ser coneguda com el cap i casal de la corrupció policíaca.

El comissari Michel Neyret no és un qualsevol. Amb més de trenta anys

de servei, és considerat un *superpolicia* i tant la seva figura com els seus mètodes han servit, ara i adés, per a inspirar films i sèries de televisió. Amb el coll de la camisa sempre obert i la barba salpebrada, aquest policia de 55 anys va començar la carrera a la policia judicial de Versalles el 1978, i va passar a fer-se càrrec de la Brigada de Recerca i Intervenció (BRI) de Lió –més coneguda per l'*antigang*– els anys 80, la ciutat escenari dels seus grans èxits –especialment pels desmantellaments d'importantes organitzacions de narcotraficants o les investigacions sobre l'onada de robatoris a joeries del 2009-2010–, on també es forja una reputació d'*intocable* i és condecorat –l'any 2004– amb la Legió d'Honor. Des del 2007 és el segon de la jerarquia, darrere de Claude Catto, amb qui va formar un tàndem de xoc.

Fins que el novembre de l'any passat, els integrants de la policia judicial de París, en el curs d'una investigació per tràfic de droga que va portar al decomís de 111 quilos de cocaïna en un apartament de Neuilly-sur-Seine, van descobrir, escoltant les converses telefòniques, les relacions sospitoses que hi havia entre Neyret i el grup de

narcotraficants. El jutge Patrick Gachon, al capdavant del sumari, va estirar el fil durant mesos fins que va treure a la llum tot un sistema de corrupció que ha portat a la presó, de moment, Neyret i quatre comissaris més –dos de Lió i dos de Grenoble–, acusats de corrupció i tràfic d'influències, és a dir, de *distreure* importants quantitats de droga dels decomissos que practicaven i que anava a parar als seus amics dels baixos fons de Lió encarregats de tornar-la a posar en circulació. Un negoci rodó.

“El seu punt fort era trepitjar el terreny –ha dit un antic comissari que el coneix bé. No dubtava ni un moment a anar a trobar els bandits que calgués per a resoldre un cas. Tenia muntada una important xarxa de confidents.” I el més probable –diuen els policies que l'han investigat– és que, a força de freqüentar tant els gàngsters, Michel Neyret hagi passat “a l'altre costat”. Charles Pellegrini, un policia de referència, antic cap de l'Office Central de Répression du Grand Banditisme (OCRGB) l'ha clavada dient que “per a sopar amb el diable cal fer servir una cullera llarga, i moltes vegades la rutina, la proximitat i les simpaties fan que el mànec s'escurci”.

Fracàs del primer CoNCA

Nou dels dimissionaris d'ara van signar, poc després de prendre possessió, una carta al conseller Tresserras en què es denunciava la precària partida de naixement del CoNCA, es demanava d'omplir-lo de contingut i d'atorgar-li la independència del poder polític que tot consell de les arts requereix i no tenia, ni té. La reacció del tripartit, amb el president Montilla al capdavant, va consistir a xiular com si sentissin ploure. Davant dels fets, vaig plegar, però la resta de consellers haurien d'explicar quina il·luminació van tenir –si eren espi-rituals llengües de foc o simplisme crematístic– que els va portar, tot i ser conscients de la inviabilitat del CoNCA, a votar com a substitut meu el que sabia encara menys de política cultural (i de suscitar complicitats) i a ocupar

Xavier
Bru de
Sala

Escriptor

les poltrones fins que algú els digués prou. Com era previsible, el balanç de tres anys no pot ser més desolador. Ni la menor innovació en matèria d'ajuts o de reconeixements. Ni una proposta amb relació al territori, l'excel·lència o el finançament. S'han donat els Premis Nacionals sense retoc. Els informes anuals han passat desapercebuts. El que havia de convertir-se en referent de les polítiques culturals a Catalunya ha anat a remolc de les circumstàncies,

ha decebut la comunitat cultural que tantes energies i esperances hi havia dipositat. El propòsit evident dels consellers que ara han plegat consistia a surar, no a imprimir un rumb al CoNCA, és a dir, a la cultura. Si ara marxen és perquè la reforma de la llei els feia fora igualment.

Contaré, com fa poc a la Universitat de València, un fet significatiu que va precipitar la meua escapada. L'equip de l'irrellevant Tresserras es va plantejar, com tots els que no saben què fer amb la cultura, d'aprovar un nou pla d'equipaments culturals, per bé que era evident que la meitat dels existents patia i pateix un greu infrautilització. Com a president, vaig proposar de destacar-ho amb un estudi. Els que ara han plegat, i la que no, s'hi van oposar. Tots.

Els impulsors del segon CoNCA –perquè se'n farà un de nou– han de prendre nota de la incapacitat legal, moral i cultural del primer.